

יהסייהידיות בין גברים במונח הטהור של המושג. האמריקאים מקישים מיד היקשים הומורססואליים, אולי משום שהתופעה הגיעה שם לממדי ריבוי. לכן כולנו מפתחים להרחיק לכת לביטויים העלולים להתפרש כגילויים הומורססואליים, אפילו אם אין לעניין כל אחיה במציאות.

הרי מגע הוא תוצאה של חוש, בדיוק כמו ריח או טעם, או ראייה. לשלול מאמן את הכלי הזה, שבעורתי הוא יכול לבטא את עצמו, הרי זה כמו לסרס אותו.

המגע הפך לטאבו. יש לי בעניין זה יותר מדי זיכרונות נעורים מכרי שאוכל שלא להתייחס לכך. ככל אופן, נרמה לי שהסרט הזה הפחיד את האמריקאים בגלל סוג היחסים הזה, מה שלדעתי לא עשוי להתרחש באירופה. מורדין: עוד משהו מעניין —

ראינו את הסרט באמריקה חמש פעמים. יש בו סצינה שבה ניקולאס מתפרק, משתולל, זועק וצווח כנגדי, ואו הווא יוצא מן התא וניכנס לחדר אחר, ובעיקבותיו האחרות, המקרבת אותו והמניחה לו ללסוף את שדיה. רק כאן, בקאן, גילינו קהל שלא פרץ בצחוק למראה הסצינה המסויימת הזאת. הקהל כאן הבין את הצורך של הכחור לגעת באשה, כוון שהאמריקאים פשוט איננו יודעים. אה, הם חשבו, "זה משהו בשביל בני-הנוער, כאן צריך לצחוק. כחור ממוזם שדיים של אשה, זה כטח לא עניין רציני."

קייג'ג: יותר מזה, באמריקה מותר לנשים להפגין קירבה זו לזו, מבלי

יש סיבה שהסרט הזה מכחיד את הנשים בקהל כחות מאשר את הגברים!

שיתעורר חשד של הומורססואליות. מותר להן להעניק מתמאות זו לזו, לעזור זו לזו להתלבש, מבלי שיקראו להן טוטות או לסביות. אולי זו הסיבה שהסרט מפחיד פחות את הנשים שקהל מאשר את הגברים. הן מבינות את הסרט טוב יותר, משום שאינן חשד פות לרמזים הומורססואליים.

שאלה זו מופנית למודין: איך הרגשת לגבי הופעתך בעירוס? מורדין: אני מרגיש שזו היתה חיונית. ברדי ניסה לבטא בגופו מה שלא הצליח לבטא בדבורו. הוא העדיף להביט בחיים מנקודת מעופה של הצופה, וגם חשב כי בני-אדם חייבים לפחות לשאוף לכך. אני חושב שבירד הוא בעלי-חיים מתורבת, הוא החיה המתורבתת התמימה ביותר. את יודעת, יש גם חיות מתורבתות ולעומתן אנשים המתנהגים כחיות. אני יודע אם אני מצליח להסביר את עצמי.

איך אתה מתייחס לדמותו של בירד, האם הוא מטורף? מורדין: אני חושב שהוא אחוז ב- תשוקה אדירה, אבל אינו מטורף. הלהיטות שלו לעוף הופכת לאובססיה. הוא החל בה כתחביב, וככל שניסה להביא אותו ולהתעמק בו, הלכה וגברה הלהיטות.

הוא אומר בסרט שניסה לעקוב אחרי התפתחותן של הציפורים במשך תקופה מסוימת, ואומנם גם אני ניסיתי לעשות כן. היו לי שתי ציפורים, סתם יום יום שש וראיתי כמו עיני את הפלא הבריאה, הפלא שהלהיב כליכך פלא בירד. הוא הלך שבי בקיסמו והחל פורש מן העולם. עד לאותו רגע בביית החולים, כשהוא מרגיש שאינו יכול לנתק מגע לעולם.

הבעיה עם ברדי היתה שפרש מן העולם והרחיק לכת. סבתא שלי נהגה לומר, שאדם צריך לדעת לשמור על שיווי-משקל בחיים, שיווי-משקל גור פני, נפשי ורוחני. ברדי הפך ליותר מדי נפשי, ושכח לאונן את הצד הגופני והרוחני.

ב-1957 עלתה עם הוריה ארצה. המעבר לא היה קל. היא ממישפחה תרבותית, מיוחסת. דודה היה מנהל גימנסיה תרבות בפולין.

אביה, מהגרס'עצים, לא יכול היה לעבור במיקצועו בארץ ולאפשר לבתו את אותה רמת-חיים, שלה הורגלה. לכן נשלחה להתחנך אצל קרובים בבגליה, ושם זכתה בחינוך של בת טובים אמיתית, על-פי הספר. היא סיירה ברחבי העולם — שנתיים באפריקה, שלוש שנים באירופה. אלה העניקו לה את הגינונים האירופיים, וגם את ההתמצאות הרחבה בתחומים רבים.

גם כיום ניתן למנות אח"מים כמישפחתה. סגן ראש-משלת בלגיה, ג'אן גול, הוא נכדה. היא שולטת ברוסיה, בפולניה, בצרפתית, בעברית וקצת בפלמית ובהולנדית.

ב-1961 הגיעה לורמילה הבלונדית לביקור בבית-הוריה בקריית-חיים, שם הכירה שיטחית גם את דן תיכון. קריית-חיים זה כמו פייטוך פלייס, היא נזכרתהומור, כולם מכיר רים את כולם!

כעבור שנה חזרה שוב ארצה, פגשה שוב ברוך, אך הפעם לא רצתה לעזוב אותו. רוכב על חתונה. אך דן, ייקה כאופיו, החליט שלא להתחתן לפני גיל 27, וכך היה.

לורמילה שירתה שנה בנח"ל. כמ"ט שירותה גם בלהקת-הנח"ל — היא רקדה ושרה, ומאיר הרניק ז"ל הקליט אותה לצורך העניין ואף התלהב, אך דן טירפד את תוכניתה.

הנח"ל הפסיד כוכבת, הליברלים — הרוויחו. ב-1963 התחתנו לורמילה ודן. מ" כיוון שהזמנים היו קשים, נאלץ דן להפטר על מישור שחייבה את מיש פחתו לעקור לירושלים. המישרה — י"ד איגוד הסוחרים — היתה אפורה למדי, אך תיכון האמביציוזי, על-פי עדרותה הנלהבת, הצליח להפכה לעמ"ד תיכון.

מדי שבוע הופיעה אימרה מפיו בעיתונות, הוא נכנס בצעדים איטיים מאוד לעסקנות פוליטית. קיבל מיש רה גבוהה במישרת-העשייההומיסחר, ובחדרה צבר כוח כה רב, עד כי המעבר לקריירה פוליטית היה טיבעי לחלוטין עבורו ועבור האשה-שאתור באשונבים.

מניין צבר את הכוח הפוליטי הוזה מרוע צבר אותו דווקא בקרב ערכים ודרוויים אין לכך כל הסבר מיוחד, אמרת לורמילה. לגמרי במיקרה הגיי עה אליו פנייה מדרווי אחד, שטופלה על-ידי תיכון בצורה משיבעת רצון. הלה הביא את חבריו, וכך נוצר קשר של שנים, שיצר לויאליות מחולטת מצד קבוצה זאת לתיכון. כך נוצרה קבוצת-תיכון וכך נקבע כוחם של דן ולורמילה תיכון במפה המיפלגתית.

גידעון פת ורודי שיפמן המנוח הכניסו את דן תיכון למיפלגה. מאז התחזק כוחו ואני איתו" עד כדי כך פשוט, כלי סינכונים, הירחורים שניים, חרטות, היא פועלת במיגרת פוליטית.

אני האשה היחידה בסניף הליכ"ר רלים בירושלים! היא מנופפת בגאווה מוצדקת.

מה שמורד הוא חוסר הרקע, השור-שים, לפעילותה הקדחתנית.

הנח"ל הפסיד כוכבת

לורמילה היא ילידת 1943. היא מנרבת את המידע הזה מרצונה, ואינה מנסה ליצור מסך של מסתורין סביב גילה. כשמחמיאים לה — "את נראית טוב" — היא נוהגת להפתיע ולענות בהשלמה: "גם זה יעבור..." היא נולדה בסטאליןגרארד, הקרויה כיום וולגוגרארד.

ומי מתאים יותר מאשר דן תיכון, שעבר ממחנה שריר והביא לו את הקולות הדרושים לניצחוננו בוועידה? אך לורמילה מבטלת את כל העניין בהינף-יד.

"דן תיכון יהיה סגן-שר?" היא אומרת ברת בעלון ובתרעומת, "אז אני אומרת שדן תיכון לא יהיה סגן של אף אחר! גם לא שר בלי תיקו" את השאר — ביקורת קטלנית לא-פחות — היא מבקשת שלא לצטט, ומנסחת מחדש תגובה מהוקצעת למדי: "אולי הציעו לו. אני לא יודעת. אני לא יכולה לדבר בשמו. מי אני שאחליט בשמו — מה יהיה ומה לא יהיה?"

ההחלטיות שהיא מגלה והבקיאות הרבה ברזיה-פוליטיקה, במצב הכלכלי ובפגשות הופעות לתחומים אלה, נראים מוזרים על רקע הצהרתה הבאה: "נכנסתי לפוליטיקה רק בגלל דן: פשוט רציתי להיות כמה שיותר יחד עימו. כך התגלגלתי דווקא לליברלים. לי עצמי אין שום שאיפות אישיות.

לורמילה על:

● **ההתבטאות הבוטח של בעלה בלסי אריאל שרון (הד-זיר):** "אני לא מעוניינת להתייחס לתוכן הדברים, אבל חשוב לי להדגיש שדן לא אמר זאת על אריק מאחורי הגב. הוא אמר לו מילים קשות כפניו וזה מה שחשוב."

● **המצב הכלכלי החמור:** "נו, בטח שהגענו למצב כזה. אך נתנו לדולארם לברוח, פשוט לברוח מהארץ! נתנו לכל אדם שקפץ לחו"ל — אפילו למצריים! — להוציא 3000 דולר!"

● **פמנון:** "אני תמיד מצהירה שאני עקרת-בית מתוך בחירה, אנטי-פמיניסטית! אני בשר שאשה תישאר אשה. אני לא רוצה שיוויזן זכויות בשביל מה? כשאשה תישאר נשית: "הדמנויות לנשים? לשם מה? אם אשה באמת מוכשרת — היא מגיעה לא צריך לקרם אשה מפני שהיא אשה! זה לא שאני מכחישה שקיימת אפליה לרעתן של הנשים. החוק לא צריך להפלות בתנאים הכספיים. למשל של נשים עובדות."

● **אך אין ואת אומרת שצריך לשריין מקומות לנשים. אני על כל פנים, לא מרגישה מופלית לרעה. איני מעוניינת בקריירה עצמאית. בשום פנים ואופן לא נבנית אחד לא יכולים שני אנשים לפתח קריירה. זה פוגע במישהו. כל אחד צריך לדעת לשמוח בחלקו. העיקר הוא הסיפוק וההרגשה הטובה!"**

● **רביולות:** "אני לא אוהבת את הסיגנון הזה של כתובה, שלא לדבר על רכילות בעל-פה. זה לא יפה. אל לי לחזור לפרטיות של אנשים ואיני רוצה שיחדרו לפרטיותי. איני חושבת שזה מחזיר שצריך לשלם איש ציבור. אין זה עניינו של איש מה הוא עושה ועם מי. כל עוד אין בזה עניין ציבורי של שחיתות אפשרית או משהו כזה."

● **אחותי, אגב, מעולם לא שמעו מרכבת על אנשים. אני מודעת לכך שאנשים מעוניינים ברכילות והשונוות. אני — לא."**

● **חבריות בליברלים:** "בעלי אומר שהליברלים זה לא מועדף חברתי. הוא גם אומר שאם יצטרך לבחור במישהו מהמיפלגה בנבדלוויה, לטפס כמה קומות במעלית — יבחר במוכירות... איני חושבת שהיחסים במיפלגה גרועים יותר מאשר היחסים בתוך מיפלגות אחרות. אצלנו העניין קיבל פשוט חשיפה, ולכן הגיע לפיצוץ, שגרר חשיפה וחזרה-חילה."

● **חבריות בין הנשים בליברלים:** "אני האשה היחידה בסניף הליברלים בירושלים. לא. אין חבריות מיוחדות."

ולורמילה כך, חייבים לדעת שאולי אני מדברת רכה, אבל בסוף, מי שמחליט, זה דן תיכון. אני יודעת כי אומרים גם שאני עושה לדן תיכון יחסי-ציבור. מה פיתאום יחסי-ציבור? אני עוזרת לו, עד כמה שניתן, ומנסה להשפיע. אם זה לטובתו — אני שמחה.

אני משוחחת עם אנשים רבים, אבל זה לא כדי לבנות לבעלי יחסי-ציבור. פשוט — איך להגיד? — אני צוברת לי אויבים. אני טיפוס שטוב לו אם כי אינני סלחנית. בכלל לא. בעלי הרבה יותר סלחן.

אם אחד מיריביו עשה לו עוול משווע, ונוצר מצב שהוא יעמוד עם הגב לתוהו, וכל מה שדן צריך לעשות זה להושיט רגל ולדרווף אותו — הוא לא יעשה את זה. זאת לא תכונה טובה לפוליטיקאית!"

הכל סיבה

תיכון

● **תכן שדן תיכון אינו רמות ציבורית מרכזית, אולם בעיני אשתו הוא המרכז שסביבו היא חגה. אחרי שיחה בת ארבע שעות ניתן להבין כיצד, אולי מבלי להתכוון, היא עושה למענו יחסי-ציבור ימים מפו, וכיצד נוצרו כל אותם סיפורים ציבעוניים סביב רמותה ופועלה למען בעלה.**

למשל, את אשר התרחש לפני חודש בוועידה המסוכנת של הליברלים. היא מספרת שרבים אינם מבינים עד עצם היום הזה מה קרה. היא כוללת בהתגם אר רבים, שמיקצועם מחייבים להכתיב בנעשה — פוליטיקאים ועיתונאים. לה, לעומת זאת, אין בעיה להבין את הבלאגן שהתמשך לאורך 20 שעות. כל הוויכוח נסב סביב דן תיכון! היא ספקי מסכירה, ספקיקובעת.

אלה שלא רצו בליכוד-הליכוד הצביעו כערו, ואלה שרצו בליכוד הליכוד — הצביעו נגדו... וכל זה בגלל דן תיכון, בעלה. "בעצם, לא היה הבדל בין ההצעות של יצחק מודעי מהו ושל משה ניסים מהו. אם כי אני מכינה כי לא רבים טרחו לעיין בהן", מה היה, אם כך, על פי הבנתה "הקבוצה של אברהם שריר, משה ניסים וגידעון פת לא הסכימה, משום מה, לשריין לדן תיכון מקום בוועדת ה-12, שהיתה צריכה לקום אחרי הור עדיה. מודעי, לעומתם, הבין כי לדן תיכון מגיעו אחרי הכל, הוא מחויב ב-8 מפעילי-המרכז — אז איך לא היה לו ייצוג בוועדה?"

ועדת ה-12 היתה המוסד החשוב ביותר במיפלגה הליברלית. היא צריכה לדון בעתיד הליכוד עם חרות. היא מבטלת, מעצם יודעה, את שאר מוסדות המיפלגה — הנשיאות, ההנהלה וכדומה — ומכאן חשיבותה הקריטית והסיבתה לשרה-קרב נוסף בין הפלגים הליברלים השונים. גם מבחנהו המוכס של שריר יש הגורסים כי "הכל בגלל דן תיכון" — אך בנימה כעוסה, כמוכח, התאוריה הרווחת במחנה זה: מודעי ניצח בהפרש קולות זעום — כ-20 קולות — בזכות קולותיהם של צירי דן תיכון.

יש מי שניסח זאת בצורה ניבזית יותר: עתידו של ליכוד-הליכוד נקבע על-ידי קולותיהם של 20 ערכים! ציריו של דן תיכון הם ערכים ודרוויים מהצפון — 57 במיספר.

כיצד מוכרע מודעי לעבר את תיכון, שנמנה בעבר עם מחנה שנמחק מהמפה הפוליטית — מחנה שמנה בתוכו מ-מנחם סבידור ודרור זייגרמן, שכשלו להיכנס לנכנת ה-11?

שמעיה נפוצה מאוד במיפלגה, שי לורמילה אינה מתייחסת אליה, נוגעת לנושא: מישרת סגן-שר הוצעה כפיצוי לפסח ("פיסי") גרופר, עת איכר את כיסא-השר עם הקמת הקואליציה ה"רחה. הפלי הדבר לא הסתדר, בגלל הבעיות המינימיות בתנועת-החרות, שלא יכלה להחליט מי יהיה סגן שר-הביטחון מטעמה. גם מינוי סגן-השר הליברלי התעכב. גרופר כעס ועבר ממחנהו של מודעי למחנהו של שריר. עכשיו הוא ירד מן הפרק, יחד עימו. זה נותן למודעי את האפשרות להכניח את המישרה לאיש חדש —